

No més drets sense debers.
 No més debers sense drets.
 Los drets individuals son imprescriptibles, ilegibles e ingarantibles. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantia, es cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí abont comensa la llibertat ajena. Es licit, donchs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • La resignacio que predicen las religions no es més que la fórmula del engany ab que s'preté perpetuar la injusticia social en lo mon. • Las religions son caixas d'ahorros que viuen de la estafa d'admetre capitals en la terra, assegurant pagar crescuts interessos al cel.

LA TRAMONTANA defensa 'la principis liberals més avansats, sense atenuants de cap mena. • La TRAMONTANA es anti-religiosa de totas las religions, perque totas son igualment dolentes y depressives pera la dignitat y la inteligencia humanas. • La TRAMONTANA en politica defensa sempre al més adelantat contra 'l més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi 'l modo de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està aliada á cap partit, avuy supeditat los interessos generals de la llibertat sens compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÓDIC POLÍTIC VEHMELL

La salut del poble es la suprema ley — La Tramontana es el periódic qu'es publica en idioma catalá — Lo Treball es la primera necessitat

<p>PREUS DE SUSCRIPCIÓ Espanya. 1 peseta trimestre. — Estranjer. 2 <i>Las suscripciones se pagan por adelantado</i></p>	<p>ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA Pels pagos s'admeten llibranças del Giro Mútuo, lletres de fácil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten llibranças especials de periódics.</p>	<p>PREUS DE VENTA Número solt, 5 céntims. — 30 exemplars, 1 pta. <i>Surt i llum puntualment cada divendres</i></p>
---	---	--

N.º 1 La societat de pares LA FULLA exercint son ministeri. N.º 1

La Junta en pes se traslada á la Plassa Real y amb amplas fullas tapa las vergonyas de las Tres Gracias de la Font. Per tal acte la societat se tituló La Fulla.

Gracias á las activissimas gèssions de la societat La Fulla, els kioscos de la Rambla quedan convertits al bon camí, fent el gust de certs pares... de familia.

Els escolans de Sant Jaume s'adonan dels dibuixos de can Durán, y corren á denunciarho á la Junta de la societat La Fulla.

Sentint un carreter que s'embruta am cinch parells, un membre de La Fulla exclama Ave Maria Purissima... y s'agafa á la roda del carro.

XERINOLA OFICIAL

Estem millor que volèm, y qui no es divertex es perque no li dona la gana.

Miruseu per tots costats l'aspecte d'Espanya, y no sembla sino qu'els espanyols haguem arribat ja a fermar els gossos am llangonissas: tot son festes.

Y no es pas que volguem dir que no valgui la pena de recordar amb alguna festa el centenari del descubrimet d'America, sino qu'amb això de las festes s'esta llenant un dineral que millor podria servir y faria més bon objecte destinantlo a aliviar la desgracia de tanta gent com esta faltada dels més indispensables recursos per anar tirant en aquesta misera vida, amargada continuament per cobradors de contribucions, comissionats d'apremis, burots dels consums corporals y dels espirituals, eblera, conservadors, etc., etc.

Si: es el més gran distintiu de les festes en honor de Colon pel quart centenari del descubrimet d'America, el despilarrament de diners de l'Estat, provincia o municipi, pera organisar una gran xerinxola oficial.

A Huelva, Madrid y Barcelona no més, se haurá gastat, al final de la jornada, un gabadal de milions de pessetas.

Els enganya-animas, que no es quedan may curts en treure profit de tot, han pogut tirar pel ganxo bonas cantitats en feynas misticas qu'els ompliran el butxacó.

Y telement civil no prou civilisat, ó siga l'oficial, veyent que certes feynas donan, també s'hi aficiona, y fa professions civicas en las qu'el diner del poble se n'hi va a professó feta, y ja se sab: Qui oli maneja, els dits se n'unta.

En tant sonin las musicas pels carrers y els esclats dels focs alegrin a la quitxalla, y la llum eléctrica y las coloraynas animin la via pública, allí en els desembrassats y foscos recons de las casas de molts proletaris hi mancará pau y tranquilitat tant com hi sobrarán angunias per la falta de pa a taula ni esperansas de poguer alcansar la regularitat de la vida, encar que no més fos tenint lo més indispensable per anarla conservant en bon estat de salut.

Peró ¿que importa aixó als satisfets? Se tracta de fer un xit de xerinxola oficial, y no es qüestió d'esperar ni permetre que vinga a torbarla el crit del famolenc ni l'exclamació del desesperat.

Que callin per ara els pobres, qu'els senyors tenen feyna a divertirse.

L'HORA D'ESMORZAR

- Noy!
-Mañechs!
-Puja morter y trossos!
-Noy!
-Voy!
-Rajolas y ciment!
-Noy! Pitxollins y el plom!
-Que no vens?
-Encare no?
-Cuyal!
-Brillo!
-Nang! Nang!
-Noy!
-Nang!
-Voy!
-Nang! Nang! Nang!
-Sis, set, vuit.
-Que no pujes?
-No, que son las vuit! A esmorzar!

Y ja al final de l'habada del primer pis, ahont se troben els tres trossos, el primer demont son cap un cabell, los altres dos trossos pel fadri que feya obra en els revolucions del terrat, van fent gualadica per l'espay fino a tocar al terrat.

Don las vuit, hora d'esmorzar, y l manobre no admet replica.

Al moment, com en una comedia de magia, comencan a sortir paletas y manobres per totas las oberturas de l'obra. Els més atrevits baixan per la corda de la curriola a riscos de caire y quedar amb el cap més aixafat que las atregadas qu'empressades entre llescas de pa portan la majoria de feynayes per esmorzar.

Un cop ja tots reunits al voltant de quatre trossos de cabrons que creman y serveixen per escalfar part de la minestra que dona vida y forsa a aquells pers que passen la seva existencia com els llargadaxos, enfilats per parets y pals, cadascó procura dirbi la seva.

Escoltemlos.
-Y doncs, Saldoni, com estem de pinturats?
-Mafu, noy, mafu. Cada dia vaig convencentme de que qui té pa s'el guarda per fer sopas.

- Sempre somiqueul! Vos ray que teniu una filla més salau qu'un duro en pesa.
-Si, sí! Ja fa tres semanas que no farga, y endrogo més qu'un mal gra.
-Si me la doneu, m'hi caso.
-Que? Tu? Ca, barret! Jo estaria fresc, com hi ha món! Sempre darrera de neruas y travatus, jo et flet!
-Qu'us penseu que tothom es com vos, que més us esimeu un xavo qu'un gust?
-Sabs que dia lo distox? «Qui mira endevant, enrera no cau.»
-També n'hi ha un altre que diu: «Qui fa avuy, farà demá.»
-Bueno, doncs: Fiaia de la Virjan y no corris.
-Per un gust cent llituras.
-Al fons del sac es troban las engrunas.
-No hi ha mal que cent anys duri.
-Ja te las dirán de missas.
-Jal! Jal! Jal!

Una rialla franca termina la pluja d'adagis dels dos contrincants, que cada dia, a l'hora d'esmorzar, estan en guerra amigosa, am gran acortament dels companys qu'els escoltan.

Quan els uns acaban, els altres comencan. Allí, entre caixalada y trago, surt a relluir tot. Els diellus, més que may, hi ha tela llarga: tothom amsa explicar las emociones del diumenge. El cas més senzill, la relació més efimera, es escoltat am suma atenció, procurant no perdre un sol mot, y fent a l'orador mil preguntes per aclarir més el cas y convençes de la realitat de lo que s'explica.

Escolteu una mica més: té la paraula un manobre, xicot gamarús y tonto, segons parer dels seus companys, qu'entre caixalada y trago procura donar forma comprensible a la seva oratoria per referir l'argument de la comedia que va veure'l diumenge passat.

-Doncs, sí. Surt un tros de jardí molt sauu, tot carregat de llotos, y una senyora molt lluhenta s'escala en castell de ca no s'entra al casera. Després calan foc al castell, y surt un capità de condés, agafa la dama pel coll y se fenda a la montanya. Un cop allí, surt un estudiant y un altre que fa riure molt. Y al cap d'una bella estona que tots enrahonan, tots s'en van a Barcelona a casa de cal gobernador. Allí fagan y li tallan el cap. Però abans de tallarli, son pare li tanta una cansó per que fagi. Aquell que fa riure molt no surt més, però va a cavall d'un burro. Y com qu'el capità de condés el matan, s'acaba la funció.

- Peró, com en diuen d'aquesta comedia?
-D. Cuan de Serrallonga ó Los bandidos en las Ligueries.
-Serrallonga? La l'hi vist! -exclama un morteravre. -Aixó no es res. Vegesiu la Flori d'un dia. Alló es bo! Allí veurés que s'explican sense embuts y tots vestits de senyors mudats!
-La florí d'un dia! Poé! -exclama el curriolavre.
-Aixó no té soltat. Moltas paraulas, però pocs fets.
D. Juan Tanorio. D. Juan Tanorio es lo bo! Alló es un home decidit y valent. El meteix ja ho diu:
Yo a los pelacios saqué,
yo los tiempos escalo,
y en todas partes dei
memoria marga de yo.

Es la comedia de trayata que més m'agrada. Cada any, per poc que pugui, no falto am la de casa y la canaleta y veuren un tros, valdament sign comprant una salida.

Aixá va passant el temps y acabantse, si no la gana, la minestra de l'obrer qu'aixeca casas pel benestar dels demés y per guanyarse las quatre caixaladas que li donan vida y alé per tornar a la talaya un cop tocan dos quarts de nou, hora que reclama altra volta al feynavre, que, treymte la nyonya del demunt, empren la tasca am l'esperansa de que trascant trasant trobará las dotze, y, finalment, el cap de la setmana, el dissapte, dia dels llubins, l'idol del treballador.

El treballador, es a dir, el sir que caracteriza més la terra catalana, el soldat més valent en la batalla de la vida, el cor més noble y expansiu, l'homa de Catalunya! Respectemlo en lo molt que val.

LEUSA MULLA

QUÉNTO

TRADUCCIO

Un pagés torná al seu poble després ja d'un any d'absencia, y va trobarse amb un fill de quatre mesos apenas.
-Juets quins nobres del tros, home l'extranyes quand va veures convertit en un pare per sorpresa.
-Dona, -va dir- com s'explica, no estant jo en aquesta terra, qu'un maric de quatre mesos m'entrodava? Va a dema!
-Home, per Deu no t'espantis, que no hi ha pecat com pensas: el capellá et dirá el com tens un fill a ta presència.
En aixó arriba la astrée, el qui, am sorra manifesta, diu: -Vaia, l'entorabona, puig la mereites be, em sembla,

El pagés, que no era amant de sostenir amb esta arpa conversacions ni romanços de cap classe ni kistrens, al moment sa preguntarli aquell noy et de qui era, puig que ser veu no podia, tenint en compte sa ausencia.

-Temerari! No reneguis! Tingas callada la llengua: eis decreta may investiguis de la violentat suprema; infundament no jutgis, que ta esposa, casta verge, está tant neta de culpa com la lluna qu'ens llumena. Ta esposa es ídel y honrada, y si es mare no et sorprenga, qu'ho es per gracia de Deu qu'á dat del Paradis segon.
-Si es cert que veis fuyt aquest de tan alta procedencia y el meteix Deu es son pare, segons voste em manifesta, no pag jo, trist pecador, legar honra tan excelsa, y voste deu procurarli en sa casa un tros de fruit y estant tocada la mare de Deu per la glacia eterna, voste, com a bon ministre, es qui deu carregá amb ella.
Va explicarse així el pagés, y abandoná aquella terra sense veiguis, que se foyt en ser pare per sorpresa.

Per la copia, XERINOLA

Dimars a la matindada sortiren una cinquantena de presos de la presó d'aquesta ciutat, destinats a distints penals a sufrir las condemnas respectivas.

Aixó no té res de particular. Però si qu'en té bastant qu'amb ells sortixin els cinc obrers condemnats per concions sediciosas pel concell de guerra durant els aconteixements a que doná lloc la huelga darrera dels obrers d'estampats.

En primer lloc s'está gestionant son indult en legal forma, y tot feya creure que no s'els treuria d'aquesta ciutat mentres no estés resolt el citat expedient.

Y en segon lloc, y aquesta rabó es la principal, foren els citats obrers condemnats a la pena de presó correccional, y el pati del mitj de la presó de Barcelona es un establiment de presó correccional ahont podían haver sigut destinats a cumplir la pena qu'am circumstancias tan extraordinarias els hi fou imposada.

Peró no. Se tracta d'obres y de delictes politics? Doncs allá van barrejats entre llarga cordada de criminals de tota mena.

Es qüestió d'escarmentar a la canalla proletaria que té aspiracions d'emanciparse.

Y no tinga por la burgesia: la classe obrera no oblida aquestas lliçons, com ho deixarà probat tan prompte com tinga ocasió de demostrarho.

Una victima més del treball.

El dissapte passat caygué un paleta de la bastida d'una casa en construcció del carrer de la Diputació, y per premi fou portat al cementiri de nit y sol tan bon punt acabá de morir després de terrible agonía.

¿Que importa la miseria en que queda la familia del difunt mentres el propietari pugui disfrutar tranquil dels lloguers de la casa?

Perque s'ha fet capità general de l'exercit al Sr. Pavia, aquell héroe del 3 de Janer que va sublevarse contra la legalitat establerta y va disoldre las Corts a tiros, molts periódics republicans, y fins alguns de monárquics, s'escandalitzan.

Homes, no n'hi ha per tant. Acas alló de Sagunto no fou sublevarse contra la legalitat, y devant de l'enemic per afegidura? Doncs també es premia per tal acet a Martinez Campos, fentlo igualment princep de la milicia y cazi de S. M.

Aquets nombaments potser que no tingan més objecte qu'ensenyar el camí per arribarhi. Y jo m'en alegro.

Las *ninfas de l'honor atropellat*, desde quatre rals à cinc pessetas la ració, estan sent objecte actualment en aquesta capital, d'actives persecucions per part de la policia, *gracias*, segons sembla, à l'interés que pera *moralisarnos* s'ha pres la societat de *pares de familia* titulada *La Fulla*.

Fins à la una de matinada, desde entrada de fosc, no poden sortir al carrer las *ninfas* aludidas, so pena d'anar à passar la nit al segon pis de Governació y pagar despés una multa de *deu alfonas*.

Amb aixó ja es creu la societat *La Fulla* tenir assegurat que cap de sas fillas tiri pera... *fer la carrera*.

Per alguna cosa son *pares de familia*.

A pesar de la persecució de que son objecte las *ninfas de l'honor atropellat*, els observadors reparan que no faltan *pelomas misatgeras* à totes horas del vespre per la Rambla y carrers més centres.

Però... aquestas van vestidas com senyoras. Fins amb aixó la depravació del luxó obté l'impunitat contra el més pobre.

En fi, potser aixís totes las *frays* es vestiran de senyora.

Y d'aquesta manera no quedarà diferència en la forma.

Cas que n'hi hagi en el fondo.

Dijous al vespre de la setmana passada va ferse una gran agafada de *ninfas publicas*, que foren portadas à Governació à passarhi la nit y coninadas à pagar els consabuts *deu matxos*.

Mes job dolor! com s'havien agafat equinacadam algunas *fraya de senyora*, à l'endemà va ploure, segons *varis* periódics, una pluja de recomenacions à las oficinas del govern civil en favor d'*ilustras detingudas*, que n'hi havia pera esquivarshi de riure.

«No podria la moralisadora societat de *La Fulla* ser de las qu'amb més gust solen ocupar amb aquet assumptó?»

Doncs à veure si averigua quanta gent de la *sang blava* recomana *ninfas de las de duro la pesa*.

Un municipal que deu voler fer mérita pera formar part de la societat *La Fulla*, va impedir la setmana passada à un *venedor de periódics* que pugues vendre els que portava, que eran liberals, dintre l'estació del ferrocarril de Saragossa.

Ja va sortir la banya carcada en tot aixó dels *pares de La Fulla*.

«No podrian també fer marqués al municipal que aixís per *moralisar* priva de guanyarse la vida à un pobre?»

A Manresa l'element carca così germà dels *pares de familia* que forman la societat moralisadora *La Fulla* s'han tirat al carrer per medi d'un ball en que tots els homes portavan boy-nas al cap y las donas margaritas al pit.

«Es preparan els careandus de Manresa per alguna empresa *moralisadora* de recomenar *ninfas* y perseguir *venedores de periódics*?»

«Es recordan nostres llegidors d'aquellas 150 pessetas que las autoritats de Jerez ocuparen à un obrer que las anava à repartir als presos, procedentes de la subscripció publica feta en aquesta ciutat per nostre apreciat colega *El Productor*?»

Doncs be: ja s'ha aclarit l'assumptó; ja la justicia, *gracias* à son propi valer, ha averiguat amb un parell de mesos, una cosa que aquí ja sabia tothom, y de consegüent...

«Ja s'han tornat els diners à son amo?» diran vostres.

«Alto, alto! no correm, que podriam caure. S'han tornat... 507 pessetas y 75 centims, quedantse encare 1002 25 en poder de la justicia, y continuant processat y pres lo qui las portava.

Ara lassintli un nus à la cúa à la justicia sobre aquest acte.

Y *jojo!* qu'el fiscal no es fiqui am qui vulgui ficarse amb ella.

Desde l.' d'Agost s'ha fet en aquesta ciutat una nova reforma judicial, unint altra vegada

lo criminal amb el civil, qu'havia sigut separat fa cinc ó sis anys.

Si aixó te de servir pera millor perseguir ó evitar la criminalitat, ben vinguda siga la reforma adoptada.

Que per lo que al periodista de verdadera oposició respecta, ja suposem que no s'haurà fet més, per ara, que cambiarnos la corda que tenim al coll.

Que pera que se'ns tregui, ja sabem qu'es qüestió de clavarli unas quantas batzegadas à la *figuera* d'en Cánovas.

De com van els assumptos de treball en aquests temps conservadors, n'es bona mostra lo qu'anem à referir.

El fabricant de màquines de cusir y motors de gas Sr. Escuder, persona molt coneguda y generalment ben apreciada de tothom, acaba de rebaltar d'un 30 per 100, ó siga d'una pesseta per cada duro, els jornals dels obrers de la seva fabrica.

Donats els antecedents del referit senyor, y tenint en compte qu'els obrers aixís rebaitats ni han pensat en declarar-se en *huelga*, cal preguntar:

«Ahont anirém à parar per aquet camí? Arribarà la classe obrera à morir-se de fam am feyna y tot? Es l'ambició del fabricant la que porta à tals extrems ó las peripetias qu'à la producció capitanejada per la classe mitja portan els grans acaparadors?»

L'únic cert es que l'obrer no pot viure, y en be dels seus esperem qu'el Sr. Escuder procuri tornarlos prompte als preus regulars.

Se diu qu'es declarará festa nacional el dia 12 d'Octubre, fetxa del descobriment d'América.

Ja quasi es pod dir que s'en recordan un xiquet massa tart.

«Y qué fa parada l'Esglesia, fentli aquesta festa laica?»

«No havém ja quedat en que Colón obrava per compte y rahó de sa mare la Esglesia catòlica, apostòlica y romana?»

Els conservadors vells estan molt cremats amb en Romero Robledo perque en el seu departament ministerial no més hi emplea amics de la seva corda particular.

No veig el motiu de la queixa.

Com si tots els demés ministres no fessin igual.

Ja sabem que à Espanya l'enfilarse al poder significa també fer menjar als amics.

Fa dugas setmanas un pobre membre de l'honorable cos de la *judó* va ser atropellat per dos municipals y portat al quartelló dels *guterres* per més qu'consenyava l'insignia d'esquita d'autoritat de la provincia.

«Ves per ahont dimontri ha tret guspira la lley de las compensacions!»

Com si el de la *judó* fos *huelguista* y eis municipals *judorinos*.

Exactament igual.

L'alcalde y el secretari d'un poble de la provincia de Granada (Pinos Genil) han sigut entregats als tribunals per haverse donat el primer à si mateix l'empleu de buró dels consums y al segon el càrrec de recaudador dels diners del propi impost, cobrant un y altres sos empleus dels fondos qu'administravan.

Els esta molt ben empleat el castic à n'aquet parell de tontos.

«Ahont s'ha vist qu'un alcalde y un secretari tinguin de donarse empleus pera ferse el jornal?»

Mercies anar à presiri per... *burros*.

Qu'es mirin en el mirall dels seus superiors geràrquics, y s'en convencerán.

Em diuhen de Castellbisbal qu'el joc s'ensenyoreja pel poble, y que preguntém al secretari de l'Ajuntament si en sab res.

Treball perdut.

Què fan els infants? Lo que veuhen fer als grans.

Al Japó s'està actualment cursant una causa contra sis ministres del Tribunal Suprem per haverse permés certa *juergueta* amb unas donas de dupiosa conducta.

Qu'están atrassats al Japó! Aquí eis tals ministres haurien format part de la societat de *pares de familia*, y per més que n'haguessin fet, ningú hi hauria tingut res que dir.

Y encara s'haurien donat to de perseguir la immoralitat!

Estém abocats à que Barcelona formi aviàt à la lista dels innombrables motins que per rahó d'aument d'impostos han abundat tant per tota Espanya en aquets derrers temps de dominació conservadora.

L'Ajuntament ha fet una barrabassada de auments d'impostos municipals, y entre eis figura com à nou un impost de vinticincentims per dia à tot carro foraster qu'entri à la ciutat.

Dimars va comensarse à escurar la butxaca dels carreters que venen à Barcelona amb aquesta nova caricia municipal, y sembla que molts no s'hi van avenir gaire be, y amenassan declarar-se en *huelga*, am la qual escandalian de debó els articles de principa necessitat qu'ells portan y es crearia potser unaltro conflicte d'ordre public.

Esperém, doncs, que soni l'orquesa.

Y veurem qui ballarà.

Un altro atropell ha realitat un membre del cos de la *judó*.

El dimars à la tarde, à la plassa de Cal Agustí, un *puudent* bastoneja de mala manera à un escombrayre, perque l'havia tocat un xiquet amb el cabàs de las escombrarias.

«Se tindrà de formar una lliga de gent honrada pera defensarse d'aquestas *putorosas* agressions?»

Am motiu de las festas pel descobriment d'América, alguns burgesos granats, sembla que patrocinan l'idea d'un Congrés *proletor* de la classe obrera, qu'es celebrí pel mes d'Octubre pròxim, que hi prenguin part fabricants, constructors, contractistas, burgesos y *presidents* de determinadas societats obreras, tractante d'armonisar el capital y el treball per medi d'una associació mixta qu'amb una petita cuota donarà socorro als obrers en cas de malaltia, etc., etc.

Vaja, es tracta d'una caixa dels *Morts*.

«Quin obrer serà que de viu en viu vulgui enterrarshi?»

Diuhen de Jerez que ja s'ha acabat l'instrucció del procés militar contra els assaltants de aquella població, resultant 48 processats, dels quals tres han fugit, un está à la presó de Càdiz, y els restants à la de Jerez.

La major part no han volgut nombrar defensors, per creurehu treball inútil.

A fins de Setembre pròxim se celebrará la vista en concell de guerra.

El diumenge pròxim, dia 14, à las 9 de la nit, en la societat *Centre d'Obrers Fusters de Barcelona*, situat al carrer de las Molas, n.º 27, primer pis, nostro amic y company A. Lorenzo llegirà un treball literari de qu'es autor, y que versa sobre assumptos de treball e ideus d'emancipació de la classe obrera.

Pel dijous al mitj dia, hora en qu'està ja tirantse aquest número, estém citats al jutjat per la causa en qu'està pendent la fiança de las mil pessetas recullidas per subscripció.

En el número pròxim creyém poder enterar ja be als nostros lectors.

Ha sigut enterrada civilment à Can Feliu de Guixóls la nena Acracia, filla de nostro amic J. Anglada, que contava tres anys d'edat.

La societat de Sombrerers Armadors Planadors de Barcelona y sa provincia celebrará reunió general el diumenge pròxim dia 14 del corrent, à las 10 del mati, en son local social, carrer de l'Om, 10, pis primer.

DE BALCÓ À BALCÓ

—Vehiceta, vehiceta,
la dels ulls de blau de cell;
la hermosa entre las hermosas
de cap à cap del carrer.

la de las flores enveiaes,
l'alegría dels aucells:
¿vol ferme el favor, vehina,
d'atendre un poc?

—Diguí: ¿Què?
(De següé que s'em declarà:
ho esperava ja fa temps.)
—No se pas si la molesto:
—Vostre molesta?— Ai reves.
Diguí, diguí: parli, parli.
(Avuy si que s'atreveia!)
—Feja rato qu'esperava
qu'el cap aixés un moment
sols per ferli una pregunta;
mes tinc por... Si molestés...
—(S'em declarà! S'em declarà!)
—No molesta, no. No crec...
—De vegades, si algú escolta
pot pensar... —Si, ho comprenci;
hi há tanta safazeria!—
—Mes no lassí cas de res:
parli, parli. (Prou li costat!)
Ja pot parlar sens recel.
—¡Bonica, bueno. Vehinetal
¿vol digme quina hora és?

Lluís Milla

Els bisbes de Vich i de Tortosa acaban de donar la més ferma i piadosa mostra de son patriotisme, prohibint qu'en tot el districte del seu respectiu mandó espiritual s'hi puga predicar en altre idioma qu'en el d'en Bernat Xinxona, en Baldric i La Tramontana.

Aplaudim rabiosament, com a catalanistes *aymadores de les glories de nostres velluries* que som tant arxi-catalana disposició, que segons nostre humil parer tindria d'anar acompanyada per altres, com per exemple en lloc de càixer habilitar el porró pera dir la missa, sustituir la hostia per rodanxetas de llançonissa de Vich, i en lloc de *boneto* lluhir la típica barretina en la piadosa cerimònia.

¿Quin bon català es negaria llavors a anar a missa?

Varis periòdics locals han posat el crit al cel perquè els germans de Sant Pere *ad-vincula*, encarregats de la Casa de Correcció, donan ó deixan donar als assillats d'allí uns càstics cruels i bàrbaros per demés.

Però veníume aquí: Si Deu va patir, i patint un hom se perfecciona i s'acosta al cel, ¿no es natural que qui vulgui guanyar gent per la gloria eterna procuri martiritzarlos tant com pugui, sàpiga i entengui?

L'equivocació està, si de cas, en posar gent de l'ànima allí ahont els treballs han de ser corporals.

Y ells, ja se sab: de *fer de cos* res de bo no en saben, jangelets de Deu!

Se queixan alguns de qu'el clero de Sant Martí pugui infringir las disposicions sanitàrias, entrant els cadàvers a las iglesias i dientlos missas de cos present, com va ferse dilluns a l'iglesia del Taulat de la vehina vila.

Ja veurán: el clero té de procurar per l'ànima i no pels cosos. Y com el primer de tot es el servey de Deu, ¿qu'els importa la lleý? Am trepitjarla, si no els convé, ja están llestos.

Y am més motiu quand saben que res té de passarlos per faltarli.

Que per aixó son las autoritats catòlicas, apostòlicas y de Sant Martí de Provensals.

El rector de Mairene del Aljarafe (Sevilla), volent anar al cel en tren directe, s'ha disparat un tiro al cap, fentse el cervell a bossins.

Si tots els reverents ho fessin aixís... ¡quina ganga al cel, am tants nous estadants!
Pero ¿y a la terra?...

Al carrer de Can Geroni, n.º 14, d'aquesta ciutat, tenim un sant cristià en tota l'extensió de la paraula, qu'es germà d'un ministre del Senyor y a ratos perduts fa d'adroguer, el qui, sabent que un seu dependent tenia la condemnada costum de llegir La Tramontana, l'ha despatxat punt en blanc per las dugas següents poderosíssimas rahons:

- 1.º Perque a casa seva no vol heretjes; y
- 2.º Perque el diumenge passat no va fer anar els aprenents a missa.

Demano que el nom de tan preclar catòlic, s'esculpeixi en lletres d'or a la porta del corral de casa seva.

Y dic del corral tenint en compte que las ovellas de Deu han d'esser humils.

Y qu'el corral es son més apropiat *saló de descanx*.

Un sacerdot de Nova-York va posarse devant d'una taberna a predicar contra els que hi entravan a beure.

Surt el taberneyr i li diu al sermoneyre:

—Mestre: jo no vaig pas a la porta de vostra iglesia a dir als vostros parroquians que no entrin; amb aixó, ó toqueu el dos ben depressa, ó aneu a parar de cap al canal.

El capellà no va creure y el taberneyr li feu fer un cabussó que res tenia de mistic.

Els tribunals han entés en l'assumpto y han absolut al taberneyr.

Si aixó passa aquí a Espanya fan canonje al capellà i envian a Ceuta al taberneyr.

¿Per alguna cosa som molt religiosos!

El Papa va a publicar una enciclica explicant que l'Iglesia té d'oposarse am totas las sevas forsas a la cremació dels cadàvers.

No cal qu'es molesti el Sant Pare de tots els catòlics.

El qui més y el qui menos ja sab que l'Iglesia no es partidaria d'aixó.

Si no es de lo altre.

O siga, en lloc de cremar cadàvers, fer cadàvers cremant vius.

Una promesa esposa del Senyor, que practicava la caritat en l'hospital de Sevilla, ha deixat el prometaje mistic, i en lloc de professar ha fugit en companyia d'un practicant trobantlos, després d'haver fet ja varias *noches buenas*, en una casa dels barris de Triana.

¡Olé, tu mare!

Si s'arriba a contraure el matrimoni mistic, ¡quin cap posava a S. D. M.!

Dugas piadosas pagesas van anar el diumenge passat a escoltar missa al convent de las monjas francesas de Tarragona; y com foren de las primeras en arribar al lloc de la cerimonia, esculliren y pagaren un parell de cadiras pera puguer mes descançadament saborejar la sagrada cerimonia.

Mes vetaqui qu'anaren luego arribant bona munio de senyoras al temple de Deu, y havente agotat las cadiras, la superiora va enviar recado a las pagesas pera que s'aixequessin a fi de colocar en el seu lloc a altres tantas senyorassas d'aquestas que no poden practicar la devoció mes qu'am tota comoditat.

Aquí, segons la religió, ningú més que las pagesas hi sortiren guanyant.

Si dels mansos es el regne de la benaventuransa, ¿d'aquestas dugas pagesas qui els pot emparar la basa?

Un moro condemnat per homicida acaba de ferse cristià en la presó de Málaga, y ja es parla de procurarli un indult.

Cristo va neixre entre bestias y va morir entre lladres.

Be podém nosaltros rebre am goig la germandat piadosa d'homicidas.

Al Thibet tenen una especie de Papa, que li diuben el gran Lama, de quinas inmundicias feccals ne fan píldoras, que propinan als devots com cosa sagrada y curativa, en quand se senten atacats de qualsevulga enfermetat.

Aquets selvatges si qu'ens avansan en infalibilitat papal.

Perque ja no es la persona, sinó la catca que declaran infalible.

¡Quanta religiositat!

LO QUE PASSA

Treballa mati y tarde, nit y dia, sens descansá en instant, y deixa qu'els burgesos s'enriqueixin am la suor de ton pesat treball.

Treballa nit y dia, mati y tarde, com leyas los enciucos; mes no demanis pas qu'el sou t'apujin, encar que ni t'arribi per menjar;

Puig desde aquell moment en que demanis un poc més de jornal, per més feyna que lassis, n'hi haurá poca y fer l'obligació ja no sabrás.

EL FANFARRON

El veuré per tot dia ben mudat, am la capa (si en té) òna no sentí fret. Si una moda surt nova d'un barret, desseguida el qu'ell du ja hi té arreglat.
De xicotas jany n'está faltat; son mirá es de reüll i tort y a dret; el seu pas, ja se sab, por á poquet, puig aixís dona temps de ser notat.
El seu númen es dur un bon vestit, am calzet de xarol, ben puñt tat. Així compava ni sola òna la bona nit (si té ra), y, si no, ¡pobre xicot!, el veuré capicac, molt manso y mut, demanant s'abajar al sér més brut.

DOMINGO BARTINA

EPIGRAMAS

—Com es que may estás bo?— va preguntar en Pasqual a n'el fill d'en Salvador.
Y va contestá el fill: —Perque sempreestic malalt.

En Pau, que té una muller (segons va di' en Bernabé) que se la corra am l'Anton, va caure al correr del Rec, y va ferse un xiribet; bastant gros al mitj del front. Y la seva dona, am manya, se posarí un sic d'unguent, mentres li anava dient: —Noy, l'ha sortit una banya.

Un xicot molt poc pena, y que d'ofici es manya, va dir a una hermosa nena: —Sempre que la veig passa', am sa careta divina y amb el seu tipo elegant, no sé si es per pega ó sort, però tant me desatina, que si el ferro estic trompani, sempre el trompto massa fort.

J. REJAS

TRENCA-CLOSCAS

MARCELA VIOLET REUS

Formar amb aquestas llettras el nom de tres pobles catalans.

GEROGLIFIC

IIIII
LA
KKK
AD
FRANCH

CINTY BARBERA

SOLUCIONS

A LAS CANTORIAS DEL NÚMERO DERRER

Ters de sílabas:

NA NI NA
NA NI NA
NA NI NA

Llogeriflo numeris: Eulfronsa, Serafina, Rosario, Aurora, Sofia, Rosa, Ana, Fe, O.

ANUNCIS

La Mujer en el Cristianismo

por CRISTOBAL LITRÁN

con el prólogo

La Mujer ante la Ciencia

por ODON DE BUEN

Forma un elegante libro de 96 páginas con bonita cubierta de color, contenido y comentando las más notables y sabrosas barbaridades con que los padres de la Iglesia han vilipendiado a la Mujer.

Precio a reales.—Encuadernado en tela, 1 peseta

Estampa de L. Arang, Portaferrissa, 21